

Ekumenická lesní škola

Junák – český skaut, z. s.

Sedmdesátka na krku

Aneb malé ohlédnutí za minulostí ELŠ

„Proč se zabývat minulostí, když jsou před námi současné problémy a výzvy,“ může vyvstat v mysli některého čtenáře tohoto článku. Stručně bych odpověděl: „Abychom věděli, kam kráčíme, musíme vědět, odkud jdeme.“ Podívejme se, jaké události, lidé a příběhy stojí za sedmdesáti lety Ekumenické lesní školy.

Myšlenka vytvořit křesťanskou chlapeckou lesní školu začala nenápadně. Na začátku 40. let 20. století se zrodila v hlavě Jana Remišera – Lona (1912-2008), tehdejšího tajemníka Odboru duchovní služby. Ke zhmotnění plánů napomohl osud, když se ještě za války Lon setkal s baronem Janem Mladotou ze Solopysk. Lon představil majiteli červenohrádeckého zámku (Sedlčany) svoji vizi, která Mladotu nadchla. Po skončení druhé světové války přišla od barona nabídka, aby Lon zrealizoval svůj záměr na pozemcích bývalé červenohrádecké obory. V létě 1946 se tak na Červeném Hrádku uskutečnil první ročník takzvané III. Zemské lesní školy (dnes bychom ji označili jako instruktorská) a po ní Oblastní lesní školy (vůdcovská). O obě vzdělávací akce byl veliký zájem a jejich kapacity se záhy naplnily. Zhodnoceno dnešním pohledem stálo za úspěchem několik faktorů: ohromný příliv členů do Junáka, jasné duchovní zaměření lesních škol a v neposlední řadě Lonova osobnost, která byla dobře známá zejména v křesťanské části organizace.

V roce 1947 se uskutečnil druhý ročník Zemské a Oblastní lesní školy na Červeném Hrádku. Zájem ze strany účastníků neutuchal. Bohužel to byl také poslední ročník v následujících jednadvaceti letech. Ještě v únoru 1948, po komunistickém uchopení moci, zrušil Akční výbor Junáka 1948 Ústřední duchovní radu, zlikvidoval křesťansky zaměřené oddíly a nedovolil ani pořádat duchovně laděné vzdělávací akce. V komunistickém soukolí se ocitl Lon i někteří další instruktoři. Například samotný Lon byl ve vykonstruovaném procesu uvězněn ve Valdicích a poté na Jáchymovsku. Po propuštění mohl pracovat pouze jako skladník ve stavebnictví.

SKAUT

Ekumenická lesní škola

Junák – český skaut, z. s.

Pražské jaro roku 1968 vzbudilo naděje ve společnosti a Junáka včetně myšlenky mít zase duchovně zaměřenou lesní školu. Ještě týž rok v létě se Lonově týmu podařilo vzkřísit lesní školu v Osečanech (přibližně 5 km severně od Sedlčan). Je ironií, že další ročník, uskutečněný na „domovském“ Červeném Hrádku 1969, zůstal na dlouhou dobu opět poslední. Ústřední rada Junáka, tehdy již ve vleku KSČ, další lesní školu nepovolila.

Sametový pád komunismu opět aktivizoval Lona a jeho spolupracovníky, pocházející částečně z poválečného týmu a z generace 68. První „restartovaná“ lesní škola, pod novým názvem Ekumenická byla uspořádána již v červenci 1990 u Čachrova na Klatovsku. Následovaly další ročníky na Červeném Hrádku, v Babicích, Slatiňanech a v Měsíčním údolí u Vlašimi. Ještě než Lon předal obsidiánový hrot, odznak vůdce lesní školy, svému nástupci Miloši Blažkovi – Merkurovi, stihl zorganizovat první vzdělávací semináře ELŠ. Dnes se každoroční seminář považuje za již tradiční akci celorepublikového dosahu (v lednu 2016 se koná 26. ročník).

Nezůstalo jen u seminářů. V 90. letech vzniklo kolem ELŠ několik dalších vzdělávacích akcí – například ILŠ Collegium, lesní kurzy Sursum, Corda (dnes oba čekatelské) a Gubbio nebo Rádcovský tábor sv. Jiří. Nutno podotknout, že všechny lesní kurzy a školy spojené s ELŠ vzájemně udržují dobré vztahy dodnes. Vraťme se ale zpět k samotné škole. V první dekádě 21. století vystřídal Merkura ve vedení Jan Pečený – Neptun. V roce 2010 se bronzové lesoškolácké sekery chopil Radek Konečný – Pade, ELŠ se tak poprvé v historii organizačně přesunula z Prahy na Jižní Moravu.

Ocitli jsme se na samotném prahu sedmdesátého výročí. Co „oslavenci“ popřát? Snad jen, aby o šedý šátek z ELŠ byl stejně velký zájem jako doposud – navzdory prognózám o úpadku lesních škol.

